

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 422/2024
25.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Марије Терзић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић, адвокат из ..., против туженог „FCA Srbija“ д.о.о. Крагујевац, кога заступа Јелена Ашанин, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3974/22 од 10.08.2023. године, исправљена решењем истог суда Гж1 3974/22 од 09.11.2023. године, у седници одржаној 25.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3974/22 од 10.08.2023. године, исправљена решењем истог суда Гж1 3974/22 од 09.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 916/19 од 25.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име нематеријалне штете тужени исплати за претрпљене физичке болове износ од 350.000,00 динара, за претрпљени страх 300.000,00 динара, за умањење опште животне активности 800.000,00 динара, на име наружености 150.000,00 динара све са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове поступка од 527.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3974/22 од 10.08.2023. године, исправљена решењем истог суда Гж1 3974/22 од 09.11.2023. године, укинута је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 916/19 од 25.05.2022. године и отворена расправа пред тим судом. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљене повреде на раду исплати: а) на име претрпљених физичких болова износ од 150.000,00 динара, б) на име претрпљеног страха износ од 120.000,00 динара, в) на име душевних болова због умањења опште животне активности износ од 700.000,00 динара, г) на име душевних болова због наружености износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 25.05.2022. године до исплате, док је у преосталом делу тужбени

захтев тужиоца одбијен као неоснован и то за износ од 200.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, за износ од 180.000,00 динара на име претрпљеног страха, за износ од 100.000,00 динара на име душевних болова због умањења опште животне активности и за износ од 100.000,00 динара на име душевних болова због наружености. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.078.000,00 динара, а у случају неисплате у остављеном року са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неоснован је ревизијски навод да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. у вези тачке 3. јер је тужба поднета у законском року. Пресуда је заснована на чињеничном стању утврђеном пред другостепеним поступком након отварања расправе и на истој је другостепени суд правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на неодређено време по уговору од 30.09.2011. године. Више пута мењано му је радно место при чему је додаван опис послова. Приликом повређивања радио је на припреми у погону ... у новој целини фабрике Дана 26.04.2012. године око 17 часова док је обављао своја редовна радна задужења чишћења производног простора тужилац је повредио тако што је при силаску низ металне степенице на другом газисту услед климања степеништа изгубио равнотежу и пао у десни угао рампе на армирану бетонску подлогу којом приликом је задобио повреду десне шаке и зглоба квалификована као лака телесна повреда. Осетио је бол у левој бутини услед увијања слабинског дела кичме која се касније услед тешких физичких послова које је обављао на рад код туженог развио у дискусхернију. Тужилац је по налогу свог непосредног руководиоца добио задатак да са ББ изврши чишћење рампе. То се догађало у приликама када производни процес у погону није у току. На основу изведених доказа и вештачења вештака заштите на раду утврђено је да је тужилац приликом силажења низ степенице изгубио равнотежу. До губљења равнотеже дошло је због тога што је степениште било неисправно јер је било нестабилно, задња два газиста су била нестабилна и то се стабилизovalo на тај начин што је постављен камен. Због повреде зглоба на руци носио је лонгету и гипс, а због повреде кичме – ушинућа, ишао је на лечење. Болови су били јаки па је то довело до депресије и покушаја самоубиства. Приликом повређивања трпео је одређени бол јаког интензитета, трпео је одређени страх. Вештачењем од стране конзилијума лекара утврђено је да код истог постоји умањење животне активности од 20%. Не може да носи тежи терет, има трњење леве ноге све до прстију левог стопала, има болове приликом устајања, током дневних

активности као што је рад у природном положају, дизање терета а све активности које захтевају савијање кичменог стуба и дужег стајања што доведи до болова. Има отежан ход, смањену покретљивост и смањену покретљивост кичме која је видљива. То је узроковало и естетску наруженост средњег степена а приликом повређивања трпео је примарни страх, јаког, средњег и лаког интензитета како је назначено сходно оцени налаза конзилијума вештака ортопеда за неуропсихијатрију и неурохирурга. На степеницама није постојао гелендер – рукохват да би тужилац могао да предузме неке радње приликом пада да не дође до таквих повреда.

При овако утврђеном чињеничном стању, другостепени суд је закључио да постоје пропусти туженог и да је исти одговоран за настану штету која је наступила код тужиоца, те да тужилац сходно члану 200. ЗОО има право на накнаду тражене штете. На основу налаза и мишљења вештака заштите на раду утврђено је да тужени није предузео све мере заштите на раду, а стоји чињеница да је тужиоцу било наложено да предузме назначене радње при чему је морао да сиђе низ степенице које нису биле оспособљене и стабилне за ходање преко истих. Сходно члану 200. ЗОО другостепени суд је правилно определио висину накнаде штете за претрпљени физички бол, за претрпљени страх и естетску наруженост као и за опште умањење животне активности.

Другостепени суд изричито не наводи у својој одлуци да у овом случају не постоји подељена одговорност тј. допринос тужиоца настанку штете. Међутим, из утврђеног чињеничног стања које наводи другостепени суд а које правилно оцењује, стоји да је тужиоцу било наложено од стране претпостављеног да предузме назначену радњу, што аутоматски имплицира и на околност да се не може сматрати да постоји подељена одговорност у овом случају као и закључку да другостепени суд није донео правилну одлуку и правилно оценио да у овом случају не постоји допринос тужиоца настанку штете. Очигледно је да су болови који се након тога јавили код тужиоца а што је настало након повређивања где постоји узрочно-последична веза између повреде и критичног догађаја, о чему су се вештаци детаљно изјаснили, те да се може прихватити да код тужиоца постоји умањење опште животне активности од 20% а утврђено је и у чему се састоји то умањење животне активности коју је другостепени суд детаљно описао у својој пресуди. Сходно томе правилно је опредељен и износ везано за умањење опште животне активности које је код тужиоца трајно, то ће све имати негативне последице по његов даљи живот и животну активност.

Неосновани су и наводи из ревизије да од стране Фонда ПИО није утврђено да код истог постоји инвалидитет јер за утврђивање инвалидитета код тужиоца није од значаја да није утврђена повреда која се десила критичног момента и да код тужиоца постоји умањење животне активности. Ово и зато што питање инвалидности и његове способности за рад у односу на чињеницу да ли код тужиоца постоји умањење опште животне активности су две категорије и не могу се поистовећивати нити се у овом случају може сматрати да не постоји умањење опште животне активности ако тужиоцу од стране Фонда ПИО није утврђено да постоји одређена инвалидност.

Неосновани су и наводи туженог да је тужиоцу превисоко одређена накнада нематеријалне штете по свим основама. Ово из разлога што је другостепени суд имајући у виду утврђено чињенично стање и окружење где се живи, правилно определио износе као сатисфакцију која тужиоцу служи као задовољење због свега што се десило приликом повређивања и чињенице да ће одређене последице да трпи у

будућности. Таква накнада штете представља вид сатисфакције за све оно што се догодило и што ће тужилац трпети у будућности. Износи су адекватно одређени сходно животном окружењу, стандарду и висини претрпљеног страха, бола, умањења животне активности и степена наружености.

Правилна је и одлука суда везано за трошкове поступка. Остали наводи из ревизије нису таквог значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Илија Зиндовић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић